

[Munch-Petersen.]

indfri de Forpligtelser, som Staten gennem Eksportkreditterne er gaaet ind paa, saa opstaar det Forhold, at Staten har maattet træde til overfor Burmeister & Wain.“

Her er altsaa givet en Indrømmelse af, at der findes en Risiko for Staten i disse Forhold. Hvordan forholder det sig stadig med disse Pengeidler, som jo gaar ind under Kreditorerne overfor det gamle Firma? Hvordan vil det komme til at forholde sig med disse Ting? Hvor store Summer er det, Staten eventuelt allerede har tabt, og kan man ogsaa regne med Tab i Fremtiden?

Nu maa man jo spørge sig selv efter den Ordførertale, som Socialdemokratiet leverede, hvad Meningen dog er med denne Lov. Socialdemokratiet hævder jo, at man kan gennemføre en gradvis Socialisering; naar man skal have den socialdemokratiske Regering, er det, fordi denne Regering administrativt kan gribe ind overfor det kapitalistiske Samfund. Men hvorfor har da Handelsministeren ikke administrativt grebet ind overfor dette Firma før paa dette sene Tidspunkt? Og hvis man vil gennemføre en gradvis Socialisering, hvorfor benytter man saa ikke Lejligheden, naar dette Firma er fuldkommen bankerot, og alle borgerlige Partier her i Salen synes at være enige om, at der maa gøres noget for at faa dette Firma paa Benene igen? Hvorfor benytter man saa ikke — ud fra det Synspunkt, man selv hævder at være Tilhænger af. — Lejligheden til en vis Tvang overfor dette Firma til at gennemføre noget af den Socialisering, som man mener gradvis kan gennemføres?

Nej, Sagen er den, at dette Lovforslag er et fuldt privatkapitalistisk Lovforslag, et Lovforslag, som stabler et privatkapitalistisk Firma paa Benene igen. Og de, der skal betale, er som sædvanlig Arbejderne, som gennem øget Rationalisering skal skabe en saa stor Profit, at Foretagendet igen kan blive likvid, give Profit til Kapitalismen og samtidig ogsaa saa vidt muligt betale sin gamle Gæld. Netop fordi Lovforslagets Indhold er dette, er det kommunistiske Parti som eneste Arbejderparti imod det.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker for den Tilslutning, der gennem de faldne Udtalelser er givet til Lovforslaget. Det giver mig dog noget Haab om, at det kan blive vedtaget under en eller anden Form, men hovedsagelig i den Form, hvori det foreligger.

At Lovforslaget, som det ærede Medlem

Hr. S. Munk sagde, er noget indviklet, skal jeg villigt indrømme. Det er et vanskeligt Emne at lovgive om, og det har ikke været let at sætte Bestemmelserne i Lovparagraffer. Men jeg tror dog, at naar man sætter sig grundigt ind i det og gør sig Flid for at komme til Bunds i det — og det er jo ikke særdeles omfattende —, saa kan det forstaas, og jeg var da ogsaa paa det rene med, at det ærede Medlem Hr. S. Munk var klar over, hvad Lovforslaget indeholdt, og hvilke Konsekvenser der kunde følge af det.

Dog var der et enkelt Punkt, som det forekom mig det ærede Medlem ikke helt havde klart, nemlig det, der vedrører Tilvejebringelsen af den nye Ledelse i den levende Virksomhed. Forholdet er dette, at den nye Ledelse skal vælges af den Bestyrelse, der bliver i Afviklingsafdelingen, Afdeling II.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal gav i Realiteten sin Tilslutning — saaledes forstod jeg ham da i hvert Fald —, men ønskede Oplysninger i Udvalget, for at man kunde blive fuldstændig klar over, hvorledes alle Forhold ligger Burmeister & Wain vedrørende. Det ærede Medlem gjorde den meget rigtige Bemærkning, at Moratorieloven ikke kan have været til Gavn for Selskabet. Deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem, men Moratorieloven blev jo vedtaget her i Rigsdagen, fordi Selskabets Bestyrelse havde anmodet Handelsministeriet om, at et Moratorium maatte blive udstedt.

Selskabets Bestyrelse henvendte sig i Handelsministeriet med Anmodning derom, fordi Selskabets Ledelse ikke længere kunde fortsætte, og man stod overfor Valget mellem at standse, likvidere, gaa konkurs eller ved Hjælp af et Moratorium at faa Selskabet bragt nogenlunde paa Fode igen. Der var ikke Tale om, at man kunde komme udenom, at enten maatte Selskabet likvidere, gaa i Staa, gaa konkurs, eller ogsaa maatte der tilvejebringes et Moratorium, og det er sandede lig hverken Handelsministeriet eller Rigsdagen, der har Ansvaret for, at Selskabet var kommet i denne Situation. Jeg vil i hvert Fald meget frabede mig, at Ansvaret skulde lægges enten paa mig eller Handelsministeriet eller paa Regeringen, fordi Burmeister & Wain's Ledelse har handlet saa letsindigt, som Tilfældet har været gennem adskillige Aar.

Det er rigtigt nok, at dersom Ledelsen havde haft Forstaaelse af — ikke, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagde, dersom jeg havde haft Forstaaelse af —, hvor galt det var fat, kunde en Rekonstruk-